

Chút “Hồi Xuân” giữa Trời Canada Lạnh Buốt.

T. Nguyen

Ở cái tuổi 77, khi những cơn tuyết của vùng London, Ontario bắt đầu phủ trắng xóa ngoài cửa sổ, ông Hai nhận ra cái lạnh thấu xương không nằm ở nhiệt độ ngoài trời mà nằm ở sự tĩnh lặng trong căn nhà. Vợ mất đã 20 năm, sống một mình khi con cái đã bay xa tổ ấm, với ngần ấy thời gian ông lủi thủi ra vào, tự nấu cơm, tự rửa bát, tự dỗ giấc ngủ giữa bốn bức tường im lìm.

Lũ trẻ nhà ông hiếu thảo, nhưng chúng chẳng thể hiểu được cái "trống vắng" trong lòng của người già. Chúng bảo ông:

- Già rồi ba ơi, hồi xuân hồi hộp chi cho mệt thân hả ba?

Chúng đâu biết rằng, ông không tìm một cuộc tình cháy bỏng, ở cái tuổi trên bảo dưới không nghe, ông chỉ cần một người góp gạo thổi cơm chung, một người để tâm sự chuyện đời, chuyện người cho vui bớt ngày dài, một người cạo gió, xúc dầu mỗi khi trái gió trở trời, lưng đau gối mỏi, một người bóp huyệt cái chân đau nhức những đêm đông buốt giá. Một ngày của tuổi già ở xứ lạnh thì dài lê thê. Mỗi tuần đi họp senior với mấy ông bạn già ở McDonald's. Ngày nào cũng chỉ quanh đi quẩn lại chuyện thời tiết, chuyện chính trị chính em, nói mãi cũng chán. Cái ông thiếu là một bàn tay phụ nữ, một hơi ấm trong gian bếp.

Thế rồi, cuối cùng ông làm một cuộc "vượt rào" ngoạn mục. Mặc kệ lời can ngăn của con cái, ông âm thầm lên Facebook mò mẫm cái điện thoại cũ, bấm trật nút hoài nhưng cuối cùng cũng tạo được một tài khoản. Ảnh đại diện là tấm hình ông chụp hồi 2010, mặt còn căng, răng còn đủ bộ. Rồi duyên số đưa đẩy ông gặp được một bà góa 65 tuổi cùng thành phố, nhỏ hơn ông một con giáp, cũng ở một mình trong chung cư gần nhà ông. Ông tặc lưỡi cười thầm: "*Trâu già không có cỏ non thì gặm cỏ khô cũng tốt!*". Và cuối cùng ông cũng xin được cái hẹn với bà ở quán cà phê Tim Hortons gần nhà. Lần này ông tự xin cái hẹn, không cần lũ trẻ giúp.

Ngày mai là ngày trọng đại. Ông Hai chuẩn bị kỹ như đi đám cưới... của chính mình. Quần tây màu cỏ non, mặc vô thấy mình trẻ lại 5 tuổi. Áo GAP thẳng con cho từ đời nào, nay mới có dịp "khai trương". Đồng hồ điện tử đo nhịp tim, phòng khi gặp bà mà tim... ngừng đập. Thuốc tiểu đường, thuốc mỡ máu, thuốc huyết áp đủ bộ "vũ khí sinh tồn". Rồi ông soi gương, thấy mình cũng còn phong độ. Cái bụng hơi phệ, nhưng phệ kiểu dễ thương. Cái lưng hơi còng, nhưng còng kiểu từng trải. Kể từ ngày mai, biết đâu ông Hai sẽ có người để cùng uống cà phê chung mỗi ngày, cùng than đau lưng, cùng cạo gió, cùng ngồi nhìn tuyết rơi mà không thấy lạnh nữa. Vì đôi khi, ở tuổi 77, người ta không cần tình yêu nồng cháy, chỉ cần một bàn tay ấm, một tiếng thở dài chung. Nghĩ cũng buồn cười, ngày xưa trốn tía má đi hẹn hò sau giờ học, giờ gần đất xa trời lại phải "lén lút" giấu con cái đi gặp gái... già, nhưng trong lòng ông, cái cảm giác hồi hộp ấy lại khiến ông thấy mình như đang sống lại những ngày xanh. Hy vọng ly cà phê ở quán Tim Horton's ngày mai sẽ ấm hơn mọi ngày, không chỉ vì nhiệt độ, mà vì một tâm hồn đồng điệu.

Sáng hôm sau, ông Hai thức dậy sớm hơn cả... mặt trời mùa đông Canada. Mới 6 giờ mà ông đã lục đục mở tủ, lựa áo, chải tóc, xịt chút dầu thơm Old Spice còn sót lại từ thời... bà Hai chưa mất. Ông nhìn mình trong gương, gật gù "*Cũng còn xài được.*" Rồi ông cầm cái đồng hồ đo nhịp tim, đeo vô tay, tim đập 102 nhịp/phút. Ông thở phào: "*Hên sui!*". Ông Hai tới sớm 45 phút. Người già mà, hẹn 10 giờ thì 9 giờ 15 đã ngồi chờ, tay run run khuấy ly Double Double. Ông chọn cái bàn gần cửa sổ, để bà bước vô là thấy liền. Ông sợ bà không nhận ra mình, nên mở điện thoại, zoom cái hình đại diện lên coi lại. Trời đất ơi, hồi đó mặt ông căng như bánh bao mới hấp. Giờ thì... hơi giống bánh bao để tủ lạnh qua đêm. Ông thở dài "*Thôi kệ, người ta 65 rồi, mắt cũng mờ, chắc không thấy rõ đâu.*"

10 giờ 45 bà tới, giờ đây thun, cửa mở một bà tóc bạc nhẹ, áo khoác đỏ, bước vô. Bà nhìn quanh. Ông Hai đứng bật dậy, giờ tay như học sinh giờ tay xin phát biểu:

- Tui nè, Hai nè!"

Bà cười hiền:

- Tui biết rồi, ông đừng giờ tay như đi khám bác sĩ.

Ông Hai đỏ mặt, tim nhảy lên 129 nhịp/phút, ông liếc đồng hồ: "*Chà, nguy hiểm nghen.*"

Hai người ngồi xuống. Ông Hai hỏi câu mở đầu rất... người già:

- Hôm nay trời lạnh quá, bà có đau khớp không?

Bà cười:

- Có chứ, đau từ cổ xuống tới gót chân. Còn ông?

Ông Hai gật đầu:

- Tui đau từ gót chân lên tới cổ.

Hai người nhìn nhau, bật cười. Cái cười của hai người từng trải, từng mất mát, từng cô đơn.

Sau cái thẹn thùng cho có lệ, cả hai vào đề nói chuyện về đủ thứ: Con cái, tuyết rơi, giá thuốc và chuyện ngủ một mình buồn cỡ nào. Bà nói nhỏ:

- Tối nào tui cũng mở TV xem mấy em hò sông Hương cho đỡ nhớ nhà, tui người của đất thần kinh đó anh.

Ông Hai gật gù:

- Tui thì cũng mở đài Việt Nam, nghe cải lương cho đỡ trống, tui quê miền Tây mà.

Hai người im lặng vài giây. Không phải ngại ngùng, mà là... hiểu nhau vì tâm hồn cùng nhịp điệu. Em sông Hương anh sông Hậu, sông nào cũng chảy ra biển cả quê mình.

Bà hỏi:

- Ông Hai, sao tuổi này còn muốn tìm bạn?

Ông nhìn ra cửa sổ, tuyết rơi lất phất:

- Vì sống một mình lâu quá, tui sợ một ngày nào đó té trong nhà, không ai biết. Nhưng tui sợ hơn là... sống mà không ai nhớ tới.

Bà gật đầu, mắt hơi đỏ:

- Tui cũng vậy - rồi bà cười - nhưng ông yên tâm, nếu quen nhau, tui sẽ nhắc ông uống thuốc mỗi ngày.

Ông Hai bật cười lớn:

- Trời đất, vậy là tui sẽ sống thêm được 10 năm nữa.

Hai người ngồi khá lâu mà chưa muốn về nhưng ở lâu sợ thằng bạn già nhờ nó theo dõi trước khi đi gọi 911 tìm người đi lạc. Khi đứng dậy ra về, ông Hai hơi loạng choạng vì ngồi lâu đau lưng. Bà đỡ ông một cái rất nhẹ, nhưng đủ làm tim ông... lên 140 nhịp, hơi bị cao. Ông nói:

- Bữa nào mình gặp nữa hông?

Bà mỉm cười:

- Nếu ông hứa không mặc cái quần màu cỏ non nữa thì tui gặp.

Ông Hai cười khà khà:

- Vậy để lần sau tui mặc màu... cỏ úa.

Bà bật cười, tiếng cười làm tuyết ngoài kia như tan nhanh hơn. Họ chia tay trước cửa quán, ông đón Uber về, còn bà thì có đứa cháu đến rước.

Ở cái tuổi hoàng hôn, người ta không còn cần một tình yêu cháy rực như ngọn lửa để thiêu đốt duyên nợ mà chỉ cần một đốm lửa than hồng, không ồn ào nhưng đủ ấm ỉ để cùng nhau đi qua những mùa đông dài buốt giá. Và nhất là cần có người chịu khó... đi tìm khi mình đi lạc.

T. Nguyen

London, Feb. 2024